

PAUL VAN LOON

WEERWOLF GEHEIMEN

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Voor Richard

AVI M6

Zestiende druk 2020

© 1999 tekst: Paul van Loon

Omslag en illustraties: Hugo van Look, 1999 / 2014

Boekverzorging: Caren Limpens

Auteursfoto: Tuffcat Media

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 5120 0 / NUR 282

www.kinderboeken.nl

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

INHOUD

- 1 Geheimzinnig huis 7
- 2 Voetstappen 11
- 3 Geheime Kamer 14
- 4 Lange gedaante 17
- 5 Verdriet 20
- 6 Lied 22
- 7 Achtervolging 25
- 8 Kettingbotsing 27
- 9 Beeldhaker 33
- 10 Moeder en... 37
- 11 Snurk 39
- 12 Tent 41
- 13 Geen verdriet 43
- 14 Meisje 46
- 15 Olga 48
- 16 De wezen 52
- 17 Geen zorgen 56
- 18 Versteend 59
- 19 Onverwachte gast 62
- 20 Zwarte piet 65
- 21 Hm! 69
- 22 Geen mens... 73
- 23 Niet verwacht... 76
- 24 Mee jullie! 81
- 25 Moema huult 83
- 26 De kouwe kelder 85
- 27 Paniek 89
- 28 Foto 92
- 29 Klapraam 94

30	Weggelopen	97
31	Botsauto	100
32	Boomwortel	104
33	Geheime gang	108
34	Worm	110
35	Snijden	113
36	Wrow!	116
37	Woede	118
38	Gevonden	122
39	Oksel	125
40	Afgrond	127
41	Optocht	130
42	Armando	132
43	Glad	134
44	Geheugen	138
45	Geheimen	142
46	Verrassing	146

Paul van Loon over *Weerwolfgeheimen* 150

Armando's tanden 152

1 GEHEIMZINNIG HUIS

‘Vakantie!’ juichte Dolfje.

Hij sprong uit het slaapkamerraam, rolde het dak van het huisje af en liet zich over de rand vallen. Met een vaart suisde hij omlaag.

Hoog boven hem zag hij de sterren en de volle maan.

‘Wrow, waar blijf je, Noura?’

‘Wraa! Hier ben ik al.’

Het volgende moment landde Noura soepel op handen en voeten naast Dolfje op de grond.

Grijnzend keken ze elkaar aan. Toen renden ze het bos in.

‘Wrow, mooi hier in de Ardennen,’ gromde Dolfje.

Hij zag er al een beetje weerwolfachtig uit.

Spitse oren, haren op zijn handen.

Noura knikte. Ook zij was al aan het veranderen.

Haar neus was een zwart snuitje geworden.

‘Fijne vakantieplek. En fijn dat ik met jullie mee mocht.’

Dolfje knikte.

‘Opa weerwolf heeft ons hierheen gestuurd: pa, ma, Timmie en jou en mij dus. Als jonge weerwolf ging hij hier zelf ook op vakantie.’

In de verte zag Dolfje de top van een heuvel boven de bomen uitsteken.

‘Wie het eerst op die heuvel is! Wedden dat ik dat ben?’

‘Dat zullen we wel eens zien!’ Noura lachte.

Dolfje schoot weg en Noura rende achter hem aan.

Zigzaggend renden ze tussen de bomen door.

Ze sprongen met gemak over dikke boomstronken.

Hun schaduwen dansten in het maanlicht. Bladeren stoven op.
Terwijl Dolfje rende, veranderde hij steeds meer. Hetzelfde gebeurde met Noura.
Vingers vergroeiden tot klauwen met scherpe nagels. Neuzen en monden veranderden in harige snuiten. Toen ze de voet van de heuvel bereikten, waren Dolfje en Noura helemaal weerwolf.
‘Wrow, hou je mij nog bij, Noura?’
‘Wraa! Ik wel, Dolfje. Maar kun jij mij bijhouden?’
Meteen stootte Noura de heuvel op.
Dolfje schoot er lachend achteraan en haalde haar in. Om de beurt lagen ze voor. Soms keek Dolfje schaterend om. Dan weer knipoogde Noura over haar schouder naar hem.
Ten slotte bereikten ze snuit aan snuit de top van de heuvel. Ze staken hun koppen in de lucht en huilden naar de maan: ‘Woe-woe-woe!’
‘Jij hebt gewonnen, Noura,’ zei Dolfje.
‘Nee hoor, jij was eerst,’ zei Noura.
Dolfje wees.
‘Noura, kijk daar!’
Een puntig dak stak boven de boomtoppen uit. Achter de bomen stond een groot, donker gebouw.
‘Wrow, een geheimzinnig huis! Zullen we gaan kijken?’
‘Durf jij, Dolfje? Misschien is het wel een spookhuis.’
Dolfje aarzelde even. Het huis zag er vervallen en verlaten uit. Spoken zouden zich hier vast thuis voelen, dacht hij.
‘Natuurlijk durf ik, Noura. Misschien zijn er spoken.’

Nou en? Wij zijn weerwolven. Kom mee.’
Voorzichtig liepen ze het pad op dat naar de voordeur leidde. Het leek of het steeds stiller werd.
Vleermuizen fladderden rond de schoorsteen.
Daarboven hing de maan als een grote lamp aan de nachthemel. Maanlicht weerkaatste op de ruiten.
Het huis was een beetje ingezakt, alsof het oud en moe was.
Dolfje pakte Noura’s hand beet. Hij voelde het prikken van haar scherpe nagels. De haartjes op haar vingers kriebelden.
‘Wie zou hier gewoond hebben, Noura?’
‘Geen idee,’ zei Noura. ‘Of toch wel: graaf Dracula, de beroemde vampier, denk ik.’
‘Wrow! Volgens mij woonde die niet in de Ardennen, hoor.’
Grinnikend liep Dolfje het stenen trapje op naar de deur. Hij drukte de klink omlaag en duwde. De deur was niet op slot. Krakend zwaaide hij open...